

La Nació

Setmanari adherit a la Unió Catalanista

Redacció i Administració: Canuda, 14, pral.

Ni desorientadors ni confusionistes

DES DE les planes del diari obrer que, amb lloable esforç, els treballadors de Barcelona sostenen, se'ns acaba d'acusar de desorientadors i confusionistes del moviment obrer, perquè en un article —com en molts altres— aparegut en aquestes columnes afirmàvem que nacionalisme, el nostre nacionalisme, equival, ideològicament, a humanisme, a socialisme, a afany, que sentim pregonament, d'abolir, en absolut, esclavatges i dolors. Se'ns acusa, diem, en el mentat article de que parlem, d'insidiosos, de desorientadors, de confusionistes, perquè, en fer la nostra afirmació social, hem volgut orientar-nos de cara a un complet benestar humà i a una més justa organització de la societat.....

Realment, trobem, però, que no n'hi ha per tant. Nosaltres ja sabem que entre els elements directors del sindicalisme barceloní hi predomina un sentiment internacionalista tan estremat, tan absolut, tan dogmàtic, que, enc que sigui negant, a voltes, el propi sentiment, no massa emancipat, certament, de tot quant representa—al dir d'aquells elements— prejudicis patriòtics i burgesos, els condueix, gairebé sempre, a negar i combatre totes les idees, totes les teories que discrepen del rectilini procediment sindicalista, a base d'acció directa, que és propagat, defensat i emparat pels homes i les organitzacions obreres adictes a la manera de pensar i a la faïça d'obrar del diari *Solidaridad Obrera*.

La lluita de classes, la lluita sindical, també l'acceptem nosaltres col·locant-nos en les organitzacions proletàries, que han d'estar, sempre, emancipades de tota mena d'apriorismes, tant en l'aspecte polític com en l'aspecte societatari. Moltes vegades, una lluita obrera és massa complexa per a que pugui desplegar-se alentorn d'una determinada tàctica que faci fracassar, per força, totes les actuacions que, amb motiu d'aquella lluita, hauràn estat concebudes.

Que la lluita sindical ha de tenir per mòbil el millorament econòmic i la emancipació social dels treballadors és cosa que ja tenim afirmada, i, a més, és cosa, també, que jamai podrem oblidar, perquè de la lluita de classes i de l'acció sindical hem d'ésser-ne partidaris per quant la lluita social, col·locada en

aquest plànol, té de reportar a tota la humanitat un beneficiós canvi en el règim i organització de la societat, que, pel que atany a la transformació que les idealitats socials persegueixen, han de tenir un fons, és cert, d'internacionalisme, més no internacionalisme absorbent, negatiu i dominador de la modalitat espiritual d'un poble, més perfecte o més fort, en el concepte ideològic, que un altre poble, però sí internacionalisme lliberador, expansiu i agermanador de voluntats humanes i mai lesionador dels més ínfims aspectes de voluntat col·lectiva que cada agrupament nacional pugui sentir.

No es vulgui jamai — i ja una infinitat de vegades ho hem hagut de rebatre— presentar el nacionalisme que nosaltres sustentem com a una rancia idea aferrada a la molsa dels vells convencionalismes patrioters i plutòcrates.

Nosaltres fem derivar el nostre nacionalisme, o sia l'aspiració de que cada nucli col·lectiu gaudeixi de les pròpies prerrogatives nacionals, de la voluntat individual dels homes que aquells agrupaments componen. Volem veure tota la humanitat regint-se d'acord amb les necessitats que la possessió d'una ferma i perfecta consciència humana i social a tots els homes faci sentir.....

Per això som nacionalistes, que, en el nostre cas, no significa pas — ningú, en bona fe, pot afirmar-ho—reclosió de les nostres energies dintre de Catalunya, ni tampoc estancament de les nostres aspiracions en les fronteres d'un determinat indret de la terra.

Som internacionalistes, nosaltres, també, però el nostre sentit internacionalista no pateix obsessions de delirant ni obeeix a passions desarrelades: som nacionalistes — tot-hom ho sab —, i del nostre nacionalisme ne fem vehícol d'internacionalització dels nostres sentiments, de socialització dels nostres atributs nacionals i de solidarització dels nostres anhels—anhels d'assolir un absolut ben-

estar humà—amb tots els homes del món que noblement lluitin per assolir la entronització d'aquell benestar pel qual el nostre esperit batega i acciona i es rebel·la contra tots els obstacles que impideixen que, a la humanitat, les més íntegres llibertats esplendorosament hi resplendeixin.....

La llibertat dels pobles no pot ésser jamai una ficció si els partidaris d'aquelles llibertats hostatgen en la seva ànima sentiments lliberadors.

Sabedors, nosaltres, de la certesa de l'afirmació suara feta, treballem i procurem per tal que els que com a nacionalistes actuen i en nacionalista pensin siguin homes generosos, que abominin de tota llei de tiranies, tant si són exercides en nom de la pàtria com emparades a redós de les organitzacions burgeses i capitalistes.

Els treballadors — com a treballadors ho diem — totalment han d'emancipar-se, més per arribar al més alt grau d'emancipació no és pas precís, només, afiliar-se a les rengleres sindicalistes a base d'acció directa. Poden assolir la emancipació llur, els treballadors, adquirint consciència, allunyant-la de tots els dogmes, siguin de la mena que es vulgui, i no apartant-se, en cap moment, de les actuacions que, noblement portades a terme, és innegable que han d'obtenir resultats pràctics i d'alta eficàcia social.

La desorientació obrerista que ens acaben de dir que representem hem de rebutjar-la perquè no és certa. Ni venim a fer de per-torbadors, ni a aixecar confusions en els nuclis proletaris.

Som partidaris del nostre sistema de llibertat, i és en virtut d'aquest sistema i del nostre amor per ell que propaguem, sustentem i afirmem que, amb el triomf del nostre nacionalisme, a Catalunya, els homes no hi patirien règims de tortura i de iniquitat, sinó que, ben al revés, l'amorositat humana regularia el benestar social de tots els components del poble de Catalunya, que no s'haurien de limitar a l'egoista gaudiment d'aquell benestar, sinó que n'haurien de fer ofrena, amb un impuls generosíssim, a tots els altres pobles de la terra que se sentissin amb l'ànima arborada dels mateixos anhels, lliberadors i humans, que dins del poble català, en triomfar els nostres ideals, hi haurien fet florida.....

Repetim, doncs, que no som desorientadors ni confusionistes. Som llibertadors, som humans! Per això som nacionalistes.

Catalanistes: Porteu LA NACIÓ a la fàbrica, al despatx, al treball i a tot arreu on pugui guanyar-se un català per a la Pàtria. Que la veritat sia coneguda i emmeni la voluntat del poble

PER ABATRE L'IMPERIALISME

Els voluntaris catalans a França

HEU'S AQUÍ, lectors amics, que, tot contant el camí fet pels legionaris-compatricis nostres, som arribats a la segona batalla de gran importància en que ells han pres part: la del 16 de Juny del 1915... Poc temps havia passat des de l'escomesa del 9 de Maig; a tercera línia, a cinc quilòmetres enrera, havien refet les Companyies malmesses en la brega, havent arribat noves unitats de combatents per a fer un altre esforç, el del mes de Juny, aquell dia en que el nombre de ferits fou tràgicament prodigiós, que els Regiments quedaren agotats, després de la gran victòria assolida; en aquest dia, un Batalló, en sa major part compost de soldats catalans, impedí una grossa desfeta, ja iniciada per haver retrocedit, en principi, un Batalló de soldats grecs, delmats per la metralla imperialista... Aquest fet d'armes no és més que la continuació i el final de l'escomesa començada el 9 de Maig, no interrompuda, però, durant tots aquests dies, enc que amb no tanta intensitat i amplitut, i per segona volta represa amb un atac a la baioneta, precedit del bombardeig... La Legió Estrangera, aon hi ha la major part dels catalans que lluiten per la justícia i la llibertat unides, els primers dies, atacà en ple, sostenint-se ferma, sensè vacil·lar ni un punt, al sector entregat a sa guarda, i tornà al repòs, per a revifar-se i refer les unitats, un xic aclarides, i reprengué novament la tasca bèl·lica el 16 de Juny, el dia de la gran batalla!... El comunicat oficial de la nit del 17 diu així:

«Gran activitat al front, durant els dos dies darrers; els combats al nord d'Arras han pres, des d'ahir, una extrema intensitat; les accions d'infanteria, nombroses i terribles; la lluita entre les artilleries, violenta i continua. Hem realitzat veritables progressos, i quasi tots han estat mantinguts, malgrat els contra-atacs furiosos de l'enemic, i que alguns s'han accentuat avui; sobre tot, a la part nord del Sector que hem avançat, apoderant-nos de varies línies de trinxeres als dos costats de la carretera de Aix-Noulette-Souchez, els prussians es mantenen, encare, al fons de Buval, més ells estan quasi encerclats. Hem avançat, ahir i avui, vers Souchez, en les direccions NO. SE. O. E. d'una ininterrompuda faïço. Al S. hem pres el parc del castell de Carleul, el fossar de Souchez i al SE. de Souchez de la Cote 119, gracies als atacs brillantíssims efectuats per diferents Batallons, en els quals, en honor i gloria seva, s'ha de dir que hi han molts soldats catalans. Les unitats se baten a la baioneta i amb bombes de mà, sota un foc d'infern llançat per l'artilleria. Nostra infanteria, després d'haver atacat amb energia extrema, molt ben apoiada per un foc d'uns tres-cents-mil obusos, ha tingut de plantar cara, durant la nit del dimecres al dijous, als violents i repetits contra-atacs, realitzats per grans efectius, essent repel·lits en tot el front, evacuant, només, nosaltres, un petit bosc, ocupat el dematí abans, al S. de la Cote 119, i que el foc de l'artilleria teutona feia impossible estar-s'hi. Els imperialistes han portat a

la lluita onze divisions, que han sofert perdues terribles; nosaltres també hem sofert perdues molt importants. La moral de les tropes nostres és perfecta.....»

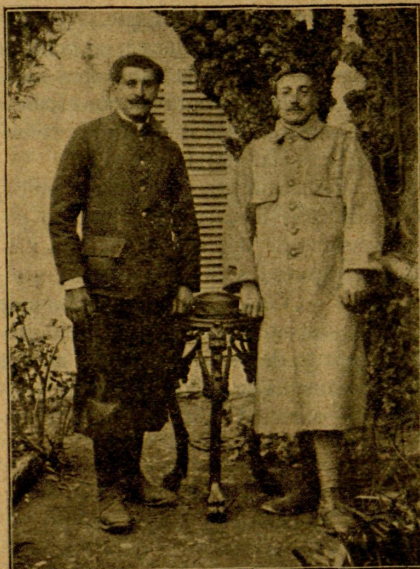
El laconisme del comunicat oficial diu prou clarament la lluita terrible de les columnes d'atac, la resistència poderosa que trobaren, la immensa massa humana i la infinita quantitat de material de guerra en joc que se'ls oposava, i com tingué que parar la iniciada escomesa, amb la qual creien ja els soldats que fóra vençuda la resistència enemiga. Dies després, quan tornaven al repòs, els soldats que havien quedat amb vida s'admiraven, es meravellaven i consideraven com un conte, o un somni de febre, l'haver passat per damunt de tantes trinxeres, per entremig de tants labirint de filats de punxes i de llocs fortificats amb cúpules, amb metralladores, que feien inexpugnable aquella part del front enemic, que ells, quasi sense donar-se'n compte, havien invadit d'una revolada... Ara llegireu el que ens diuen, per escrit, alguns dels actors del drama suara esboçat, els quals, després, han anat concretant-se'n una idea de les escenes en que foren intèrpretes directes, i de les que només entreobiraren, foscament, amb prou feines, enterbolit l'esguard extraviat per la frisança del deliri de la lluita, per la suor i la sang i el fum, i la emoció produïda pel record constant i la visió, en aquells instants, supremis, de vida o mort, de la patria enyorada, per la honra i la integritat de la qual la joventut i la existència propies, en aquesta lluita magna, definitiva, volenterosament, conscientment, tots ells exposen..... En Domènec Boatella, del 1er. Reg. Estr., diu:

«Una volta arribats els reforços de Lion, el 1er. Reg. renovà els seus Batallons, i el dia 15 prenguerem part, de nou, en la batalla de Carency i al turó 119. A les vuit del matí, la nostra artilleria començà el bombardejament de les trinxeres enemigues; cap allà al migdia minvava un xic i allargà el punt d'obir, senyal

de que anavem a començar l'atac la infanteria; efectivament, el clarí s'ona menant embestir, a la baioneta, i nosaltres, aleshores, a l' instant, entrem en acció; el Batalló meu, que és el D, surt darrera del C, sota un foc d'artilleria de tots calibres, que mata i fereix, totseguit, bastants companys nostres; emperò, a pesar de tot, continuem avançant i apoderant-nos dels filats i de les trinxeres, passant per entre una munió informe de ferits i de ferramenta trocejada. Cap al tard, la batalla va calmant-se, i nosaltres invadim les trinxeres preses amb sacs plens de terra i altres objectes, per a impedir a l'enemic entra-hi novament. La nit s'atança, i nosaltres treballam, encare, amb la pressa de la febre, en la predisposició defensiva de les posicions que ocupem; totes les precaucions són preses en previsió d'un atac durant la nit, el que no ens resulta equivocac, puix, a penes estavem enllestits dels treballs de defensa, cap a la mitja nit, que som atacats per una gran turba de soldats imperialistes que criden, com folls, hurra al Kaiser... Nosaltres, sempre deferents, i fent honor al crit de guerra per ells proferit, els rebem tan dignament com podem i sabem, no permetent-los, de cap manera, que passin endavant sense retre'ls homenatge amb les metralladores, ni deixant-los entornar-se'n immediatament, com és el seu desig, segons sembla, barrant-los la retirada, amb tot el respecte, en part, amb l'acció de l'artilleria grossa; ni un tant sols de tan dignes cavallers permetérem que rebaixés la seva il·lustre personalitat pernòctant en les nostres humils trinxeres, deixant ells, no obstant, damunt del camp de batalla, com a present de la visita, una infinitat de companys seus, uns morts... de pena segurament; altres ferits només... en l'amor propi per no haver-los nosaltres permès visitar nostres modestíssims habitacles bèl·lics... A la matinada, nosaltres fórem rellevats de la primera línia, per a reposar-nos un xic, que bé prou que tots ho esperavem, i amb raó....»

Un altre amic nostre, ens descriu els moments anguniosos que precediren l'atac del 16 de Juny; tots ells havien estat presents al del 9 de Maig i a la lluita dels dies següents, i aquell jorn, no-res-menys, escrivién a la família, o feien anotacions als carnets de memòries; altres s'estrenyien les mans amb els companys íntims, donant-se coratge recíprocament; altres s'abraçaven, desitjant-se bona sort; i no mancava qui mirés enllà, estàticament callat, els ulls envidrats i la faç blanca... Aquests són els concentrats en el fi de la titànica lluita que ha de posar terme a l'imperi de la força mecànica destructora dels principis morals i polítics normals de la humanitat!

«En el mateix instant que el bombardeig, atenuat un punt, s'alça i allarga més enllà per a deixar espai on moure's lliurement la infanteria, i s'ouen els tabals i els clarins menant l'atac, surt la primera onada de combatents, que passa, impetuosa, per damunt del primer rengle de trinxeres, seguida d'altres onades — que no res més apar la gent nostra preci-

Els voluntaris catalans Josep Millas i A. Martínez, ferits a Bulgària

pitant-se sobre les trinxeres imperialistes — d'homes, que, com a l'alta mar, van muntant, trobant-se, replegant-se en massa immensa, formidablement tumultuosa, i llançant-se amb tot el pes enormíssim de llur contingut, horriblement, fatalment, obeint a una força naturalment centrípeta, en l'abim on se revolten les aigües salades, eternament inquietes..... I avancen, avancen, els legionaris i els soldats de la justícia del món, sense vacil·lar-ne ni un sol, malgrat el ca-ta-crec fatídic de les metralladores prussianes, que reguen arreu llur foc llampant i mortífer entre les files nostres..... Per tot el camp de brega, no es veu més que piles de cossos humans trocejats de faïço esfereïdora en mig d'estanys de sang coagulada; emperò els que resten no en veuen res d'això; només veuen i ouen els filats i les metralladores que els priven l'avançar amb la pressa del sentiment lliberador que els anima, ni senten altra impressió externa que la que els obliga a jaure's, sovint, per a evitar els efectes de la tramuntana de foc que envien els grossos canons dels enemics, i els impulsa a avançar, després que ha passat el vent de la mort, fins que som arribats als primers llocs de l'artilleria imperial, on se decideix el fi de l'acció. El nombre de ferits fou inacabable; combois i més combois venien i anaven, emportant-se munions i munions de ferits, conduint-los amb tota cura per a no agreujar-los i fer així més fàcilment practicable llur restabliment; quasi tots, sortosament, han tornat ja als llocs de concentració, i avui es troben, altra volta, com a herois invencibles, al front de batalla. Sobre tot, les perdudes foren més importants quan reculà un Batalló de legionaris grecs... — *Fructuós Coronado*, 1er. Reg. Estrang.— Lluitava a l'avantguarda, i la resistència dels alemanys era tan ferament ferma, que es feia impossible avançar: els obusos queien a cada metre de terreny: allò semblava un immens cràter, en plena erupció, que s'eixamplés per moments a impuls del pou infinit pletòric de lava ignia que pugnava per sortir de cop de les entranyes de la terra: tot el camp no era més que una pira grandiosíssima, de magnitud indescriptible; el fum i la terra trasbalsada cent-mil voltes asfixiaven els pulmons i ressecaven les goles i cegaven els ulls; els cossos dels combatents voleiaven fets a troços per l'espai als resplendors sinistres de les flamarades d'aquell infern magnific, dantesc..... No pot concebir semblant espectacle qui no l'ha presenciat: és verament digne de les testes morbosament desviades que l'han capit en la seva gènesi i el desenrotllen, ara, davant del món civilitzat, que les execra i, en un dia que no és, que no pot ésser, molt llunyà, les judicarà com la consciència humana disposi... A migdia, no-res-menys, els teutons regularen al crit de salvi's qui pugui, i aleshores, els legionaris catalans que formaven el Batalló de reserva ocuparen el lloc dels hel·lènics, que, com ja hem dit, havien retrocedit, i avancen tres quilòmetres, oblicuament, a dreta i esquerra, amb llot fins als genolls, caient, molts dels nostres homes i dels polonesos, a cada pas, veient-se arreu llacs de sang; més ells hi passaren molts dies, en aquells paratges, essent reemplaçats, després, per soldats francesos, i més tard se donà l'ordre d'enretirar aquestes avançades per intenable.

ARNAU DE VILANOVA

El Comitè de Premsa de la Unió Catalanista

als lectors de LA NACIÓ i *Renaixement*

Des d'ara fa un any — quan el Comitè de Premsa de la Unió Catalanista començà a funcionar, emprenent la publicació dels dos periòdics —, les circumstàncies anormals creades per la repercussió de la guerra a Catalunya —afebliment del mercat periodístic, augments quantiosos i inesperats en el preu del paper, circumstància que en les nostres publicacions ha adquirit una major transcendència per la desproporció evident, en favor dels lectors, entre llur cost i el preu de venda; els jets derivats de la política general de Catalunya; etc.— han posat obstacles a l'actuació del Comitè, que ell ha anat vençant, impulsat per una fè que no es decandeix i s'aferma en veure com els lectors de les publicacions nostres han anat sempre en augment.

En entrar en el segon semestre d'enguany, noves reformes s'imposaven en el còs material dels periòdics, que responguessin a la llur progressió i els asseguressin la vida. Aquesta solució era ja plantejada i resolta. Però la Unió Catalanista és en vigílies de pendre acords referents a orientacions de la seva actuació, que tindran, segurament, per a la vida de la nostra col·lectivitat, derivacions transcendents, i el Comitè de Premsa, lògicament, ha d'ajustar les seves reformes al sentit de l'actuació que s'emprenghi. Com que aquesta resolució dels organismes directors de la Unió Catalanista deurà concretar-se dins de breus dies, el Comitè ha acordat SUSPENDRE TEMPORALMENT, PROBABLEMENT PER DIES TANSOLS, LA PUBLICACIÓ DELS PERIÒDICS, en espera de l'acord esmentat, que es farà públic tot seguit.

El Comitè de Premsa de la Unió Catalanista pensa compensar als seus lectors d'aqueixa obligada irregularitat.

SOCIALISME

II

Per tot hi ha ànimes bones

TANT els obrers, com els de les classes no obreres, creuen generalment posseir l'absolut monopoli de les virtuts, i no veuen, uns i altres, res més que vicis en l'estament considerat contrari.

Doncs nosaltres creiem que per tot n'hi ha d'ànimes bones.

Hem tingut ocasió d'estar amb íntim contacte amb les classes nomenades altes; ens guardarem prou de dir que és allà on resideix la virtut, i ni tant sols direm que és allà on hi és amb major proporció, sinó que haurem de confessar el convenciment que tenim, de que, per dissort, les ànimes bondadoses hi són en aquelles classes amb molt petita proporció.

I direm, encare, amb tot i corre el perill de que se'ns titlli de bona fè, que creiem que no n'hi ha més d'ànimes bondadoses entre l'estament capitalista, perquè s'ignora en ell la veritable realitat de les condicions en que es desenrotllen la majoria de les vides dels que treballen, perquè aquesta realitat, per conèixer-la, cal que es visqui; que no n'hi ha prou amb llegir novel·les d'una estructura convencionalment elàstica.

Recordem que un dia exclamava una ànima exquisida, un temperament artista, que pertany justament a la classe alta, a la qual sovint odiem:

—Oh! Qui pogués arribar amb una obra d'art, amb una escultura o amb una pintura, a ésser comprès per la multitud! Qui pogués arribar a l'ànima del poble! Aleshores sí que valdria la pena de dedicar-hi tota la vida, si calgués! Però et trobes amb que, només, fruiràn en la contemplació de la teva obra els rics, els que ja en tenen tants com ne volen de plaers a la vida, mentre que els altres, els

desheretats, els orfes de bellesa, no hi fruiràn pas, no l'entendran, i, per tant, què en treuràs de pintar i d'esculpir per a que el poble admiri la bellesa de la teva obra, perquè hi trobi delectança el seu esperit, perquè la seva sensibilitat es refini més, si no està preparada per a tal refinament?

Nosaltres diguérem del sentimental que és l'ànima del poble, del nostre, al menys, i posarem com a exemple l'entusiasme que posa en els seus ideals i la constància i abnegació en els moments més difícils de les seves lluites. El nostre poble ho és per temperament, artista, i si no, digueu-me: no us sentiu cada un de vosaltres ben disposats, individualment, a rebre la benefactora influència de la contemplació de la bellesa, en qualsevol de les seves manifestacions?

Volíem dir, també, que si malgrat l'odi que sempre hem exterioritzat per les classes nomenades altes, hi ha en elles ànimes bones que ens estimen, no n'hi hauria moltes més, si en comptes de rebutjar-les les acollíssim noblement! No se'n derivaria un bé per a tots de que la bondat d'uns i altres estés més en contacte?

Els nostres enemics

Del que acabem de dir sembla que se'n volgués despendre que la nostra bona fè és de tal grau, que arribaríem a la conclusió de que no tenim enemics, de que el millorament nostre s'ha de imposar sense cap obstacle.

No: bé prou que toquem de peus a terra; coneixem sobrerament la realitat, i en tenim una clara percepció dels nostres enemics.

El bon burgès que s'aprofita de la fam, i pren per a portar els seus llibres una dòna, a la qual podrà pagar amb cent pessetes al mes en comptes de pagar-ne doble o triple, a un home, que, a més de mirar la economia, té el presentiment de que aquest podria ésser rebel — oh! clara intuïció i bona fè del nostre bon burgès! — mentre que aquella no ho serà i suportarà pacient el seu caràcter rebecc.

Aquell que explota ignominiosament els nostres fills en la edat en que deurien aprendre a riure i a cantar; que no té cap remordiment i que ni tant sols el preocupa la constant visió de que respiren ambients enrarits, o àcids que, per l'efecte produït en ses robes, delaten la destrucció que s'efectua en ses entranyes, i després encare gosarà presidir una lliga contra la tuberculosi.

Aquell que, no satisfeta encare la seva grolleria amb fer passar deu o dotze hores de feina ridículament pagada, a una noia en els millors anys de la vida, té el cinisme inqualificable d'acabar de rebaixar-la, d'esborrar en ella tot rastre d'idealitat, d'excloure-la de la possibilitat de poder ésser demà la nostra dolça campanya, la somniada campanya, sanitosa, bondadosa, la de la franca alegria, la que ens hauria de donar hermosos i robustos fills, l'obligar a descendir fins al seu baix nivell moral, prostituint-la, per a permetre-li guanyar-se el pa tan amargament, que la deixa després per a nosaltres com un rebutj de materia sobrerera, rebregada, plena de tares morals, quan no també físiques.

Aquells, i molts altres, que de seguir la llista, fóra massa llarga i repulsiva, són els nostres enemics; contra ells, la santa indignació, l'òdi, són virtuts; per a ell el nostre més gran menyspreu, perquè el fàstic que ens inspiren ens priva de pensar, ni per un moment tan sols, en convence'ls, en volguer-los amb nosaltres; el més íntim de la nostra ànima els rebutja amb un fàstic instintiu, dolorós, com els nostres ulls s'aparten instintivament d'una bestiola repugnant i llefiscosa, perquè emmatzin les fonts de la vida, de l'alegria, de la bellesa.

Però, ni an aquells ni als altres els combatrem amb les seves armes, que no volem descendir al seu baix nivell, sinó que els hi farem cara noblement, i hauràn de cedir a la nostra força, oh! esteune ben certs que cediran! Aquell que s'indigna, que sent ferit el seu amor propi quan el midem amb el nostre raser, aquell que no vol ésser obrer, amb tot i trobar-se ben sovint en condicions més deplorables que les dels obrers, per motius, el detall dels quals fóra llarg, que no vol organitzar-se socialment per la ingenua temença de que descendiria d'un nivell més elevat que el nostre, que no té sinó rarament un horari exacte i que es compleixi, que no és respectat perquè no és temut, que treballarà moltes hores extraordinàries i moltes festes sense cobrar-les, aquest no és pas el nostre enemic; aquest no és altre cosa que un ésser moralment malalt, a la curació del qual ens hem de dedicar amb amor, demà ens estarà agraït, i pot significar-nos una valiosa cooperació.

Entre aquest element, dit per alguns, el nostre obrer intel·lectual, hi notem una evolució cap a la realitat, que ens fa cobejar agradoses esperances.

Anem veient que són cada dia molts més els que se senten indignats del seu esclavatge que va augmentant el nombre dels que regoneixen les pèssimes condicions en que es troben per a la lluita, i que esperen, només, que s'iniciï la incorporació de la seva classe al veritable obrerisme; que es comenci la seva organització, per a ingressar-hi amb tots els seus entusiasmes. — FLORENCI BASSA.

AL VOL

Els socialistes catalans

ELS dies 11 i 12 del passat mes es reuniren en Congrés, a Tarragona, els socialistes de Catalunya. Volem parlar-ne perquè les resolucions o mocions acordades per unanimitat són una prova palesa dels grans avenços que els socialistes de la nostra terra han realitzat en aquests darrers temps. I encare que sistemàticament parlen d'autonomia i no de nacionalisme, tot el que han promulgat és verament nacionalista, més que autonomista, perquè expressament fan sinònims, com molts i molts, les paraules autonomia i nacionalisme, essent així que són de significació essencial força diferent, car no es comprèn que avui en dia es qualifiquin d'autòniques unes reivindicacions que no són res més que nacionalistes. L'autonomia és una forma d'organització abstracta, en tant que el nacionalisme és una afirmació concreta, que naturalment es desprèn dels fenòmens normals de la vida de l'individu i de la col·lectivitat; el nacionalisme és l'afirmació del mateix dret a la vida, és la reivindicació de la sobirania plena de la mateixa vida; i per tothom ha d'ésser respectada; és un dret immanent el de la llibertat i l'actuació plena, i no sotmesa a altra vida, de l'existir. Per què dol tant i tant l'acceptació d'aqueixa màxima llibertat de la vida? Per què se sent aversió a l'afirmació nacionalista, si ella és l'únic i ver fonament de l'internacionalisme que hi ha lliurement a la natura? L'autonomia és una apreciació filosòfica eixida dels sistemes arbitraris que creen els homes, i que per a res se refereixen a reivindicacions d'activitats normals de la vida. En el poder més despòtic i més unitari poden haver-hi autonomies per a afavorir castes, privilegis i organitzacions extrasocials i fins antisocials, com la burgesia, la plutocràcia, les religions, la noblesa, l'exèrcit i altres, perquè l'autonomia no significa res més que organització arbitrària separada de les lleis generals; l'autonomia no és més que excepció, en perjudici dels elements socials que han de conivir amb les actuacions autòniques. El nacionalisme afirma la plenitud del lliure actuar de tot el que és natural, normal, i, per tant, la no imposició, ni en l'individu ni a la col·lectivitat, d'unes activitats en altres. És impossible, essent tothom sobirà, essent la sobirania de la complexitat harmònica del poble, la existència de castes, privilegis i excepcions extrasocials, antisocials.

Els socialistes només avorreixen, injustament, la paraula nacionalista i prefereixen el mot autonomista, que té, en absolut, una significació del tot oposada a la llibertat plena de la vida que vol dir la paraula socialisme. Amb el temps, ja corregiran l'error. Nosaltres, per això, n'estem contents de les mocions del Congrés de Tarragona, perquè mai, com ara, els nostres socialistes, ni molts d'altres bandes tampoc, havien promulgat unes declaracions tan conexas amb el nacionalisme. I n'estem contents, també, perquè les declaracions aprovades l'any passat per la Unió Catalanista, i que tants anys feia que les propagava, poden haver influït en aqueixa catalanització del socialisme català.

Nosaltres, pacientment, esperem que arribaran a defensar la concepció Nacionalista-Socialista de la Unió Catalanista perquè és la doctrina que inclou, més completament, més lliberalment, més equanimement, més humanament, més científicament, tots els avenços de la civilització que es contenen a la consciència normal de la humanitat, a la consciència dels homes bons del món.

Homunculus

El reformisme s'endugué vers la monarquia

uns quants homes que sempre havien estat republicans; el reformisme és una vibrant protesta en contra d'això que se'n diu partit liberal monàrquic, que és una organització política, mancada de monarquisme, d'ideologia, i d'ètica, que, pel que es veu, amb el que ha passat al partit conservador, és la única modalitat política que pot viure a la política de l'Estat espanyol. Per això, en Maura ha fracassat, i en Dato ha reconstituït el partit conservador que en Maura s'havia proposat posseir monarquisme, ideologia i ètica, i per això, enfront del partit lliberal, s'ha intentat la organització del reformisme. En comptes de les oligarquies datista i romanonista, els partits monàrquics de l'Estat espanyol no esclavitzat per totes les anormalitats, haurien d'ésser el maurisme i el reformisme. Heu's aquí com el bò i millor del conservadurisme s'ha reconcentrat alen torn d'en Maura, i heu's aquí perquè el bò i millor dels lliberals fins ara no dinàstics s'han agrupat a en Melquíades Álvarez.

És evident, però, que aqueixes reaccions polítiques a favor de la normalitat són endebades, i, per ara, destinades al fracàs, doncs l'amoralitat, la ignorància cívica i la indigna acció oligàrquica són tant la característica de la política pròpia de l'Estat espanyol, que tot intent de regeneració, de renovació, de reorganització, és sempre combatut i anorreat per tots els homunculus, perversos morals i antisocials que exerceixen la més ominosa de les tiranies, la més criminal de les accions antihumanes. I per això passa que, si en Maura i en Melquíades Álvarez han exercit atracció entre gent de bona intenció i, per endarrerits, moguts per ideologies anacròniques i ja mortes, el partit lliberal d'en Romanones atreu a republicans impacients, a polítics desacreditats de sempre, a homes que es frisen per actuar d'oligarques, a homunculus de tota la vida.

Altament s'ha de dir que a l'Estat espanyol, com a tot arreu, la ideologia republicana és cosa morta, i, en el sentit del poble, cosa mancada del tot d'ètica. França ha combatut cent anys seguits la monarquia que de la velluria estava deshonrada; no-gens-menys, però, fins la tercera república no ha reixit, tercera república instaurada l'any 1870, després del daltabaix vergonyós de l'imperi d'en Napoleó III. Els altres pobles de l'Europa que al darrer terç del segle XIX no tingueren ocasió d'ensoliar la monarquia han fet tard per a implantar la forma republicana, perquè el món avança sempre, i la consciència de la humanitat s'ha radicalitzat i ja no està per seguir la mateixa política, canviant, només, la forma de Govern; no, ara, el que imposa la consciència humana és un canvi d'organització social i de política, i això només ho conseguiran els principis socialistes, únics amb els nacionalistes, que són els principis revolucionaris del món. La mateixa França va aplicant a la forma republicana de M. Thiers tots els nous estats de consciència de la humanitat, i així enforteix la república i lleument va convertint-la en les noves organitzacions socials que el món prepara per a renovar-se, deslliurant-se de les monarquies i de totes les organitzacions oposades a les llibertats naturals, individuals i col·lectives.

Com que la república a l'Estat espanyol, en el sentit només que de canvi de forma de Govern no hi serà mai; com que a l'Estat tampoc hi ha opinió que prepari les noves organitzacions socials que els pobles més forts i més avançats tenen; com que la única modernitat política a l'Estat espanyol és a Catalunya, i només la nostra ideologia catalana pot satisfer els esperits normals de Catalunya i de l'Estat, per això passa que els homunculus del republicanisme, que són tots homes representatius de la idea republicana, o es passen, o aniran passant, a les oligarquies monàrquiques, o bé segueixen essent republicans, més en el sentit de farsants, a sòu dels partits del monarquisme oligàrquic. De la mateixa faigó, homunculus.

La III Conferència de les Nacionalitats, de Lausanne

COM ja anunciàvem en el número passat, el dia 27 de Juny començà les seves tasques, a Lausanne, la III Conferència de les Nacionalitats, sota els auspicis de l'organisme internacional Union des Nationalités.

Heu's aquí un breu extret de les tasques realitzades, segons les notícies que fins a la data tenim en el nostre poder. Per ell, els nostres llegidors podran formar-se un real concepte de la importància de la Conferència i del criteri que la presideix.

PRIMERA SESSIÓ. — S'obre, sots la presidència de M. Otlet, belga, en presència de quatre-cents Delegats, que ostenten la representació de vintitres nacionalitats. Com havíem anunciat, assisteix a la Conferència, com a membre català, en representació de la Unió Catalanista, el seu Delegat especial de Ginebra. M. Otlet pren la paraula.

Aquesta Conferència — diu — deu elaborar el Còdic dels Drets de les Nacions, com la Revolució ho feu pels Drets de l'Home. Ella deu establir, com a principi, el dret dels pobles a disposar lliurement d'ells mateixos, vivint sota les lleis que ells mateixos es donin. (Aplaudiments.) Vinguin aquí tots els que estimin la llibertat. Aquells que la neguin, que se'n vagin. La meua patria — diu, acabant, M. Otlet — és el símbol dels pobles sacrificats, dels pobles que sofreixen... (Una ovació indescriptible esclata. Tots els assistents a l'acte, de peu dret, aclamen la Bèlgica.)

El Cònsol d'Austria-Hongria, que assistia a la Conferència, surt de la sala.

M. Otlet acaba desitjant per als pobles i les nacionalitats oprimides, l'adveniment de la llibertat. (Llargues aclamacions.)

Parlen, després, M. Charles Burnier, vice-president de la Municipalitat de Lausanne; M. Gabrys, lituanià; M. Heron, dels Estats Units; M. Claparède, suïç, qui acaba el seu parlament insistint sobre la necessitat d'organitzar la opinió, i dient: «Si la guerra actual és injusta i cruel, és que la pau que l'ha precedit era també cruel i injusta.»

Una declaració dels polonesos.—Les organitzacions polítiques poloneses de Suïça han elevat a la Conferència una Declaració on afirmen els següents estrets:

I. Regoneixem el dret inalienable de tots els pobles a poder disposar de llurs destins.

II. Fidels a aquest principi, no sabríem aspirar, i no aspirem, a la incorporació, en la Polònia futura, d'altres nacions, contra llur voluntat.

III. Estimem que en els territoris de població mixta, els drets de les minories nacionals deuen ésser rigurosament respectats.

IV. Regoneixem que els subjectes a la jurisdicció de Polònia, de nacionalitat no polonesa, deuen disfrutar-hi de tots els drets civils. És evident que els mateixos drets deuen concedir-se als polonesos en tots els altres Estats.

V. Ens adherim plenament al principi de la llibertat religiosa, que nosaltres voldríem veure feta extensiva a tots els cultes.

VI. Volem, encare, fer constar que els jueus deuen fruir, a Polònia, de la mateixa faïçó que en tots els altres països que habiten, d'una igualtat de drets completa.

SEGONA SESSIÓ.—Aquesta sessió ha estat consagrada a la proclamació dels Drets de les Nacionalitats. Les ressenyes que d'aquesta sessió s'han donat fan constar la serenitat i la dignitat amb que s'ha fet la proclamació, que ha estat fixada tal com segueix:

DECLARACIÓ

DELS DRETS DE LES NACIONALITATS

I. Les Nacionalitats són fets naturals, deguts a factors biològics, geogràfics i històrics, que està per damunt de l'arbitrarietat dels homes el desconèixer o modificar sobirament.

II. El dret de les Nacionalitats, tant si són grans com si són petites, a viure, a desenvolupar-se i a disposar d'elles mateixes, és un dret primordial que reposa sobre els mateixos principis que els drets fonamentals de l'home mateix, atenent a que únicament la nacionalitat lliure pot crear a l'home el mitjà necessari per a l'exercici complet de les seves facultats.

III. La diversitat de les Nacionalitats és un factor preciós del progrés. Cada una d'elles pot fer aportació, a la comunitat humana, de llurs qualitats i característiques, i enriquir, així, la civilització amb elements diferents i complementaris. La existència de les Nacionalitats forma una base natural i racional per a la distribució de la població del món en unitats governamentals i oposa barreres a les arbitràries ambicions territorials dels Estats. Els petits Estats basats sobre Nacionalitats ben diferenciades tenen, i així la Història ho demostra, una funció útil a complir al costat dels grans Estats.

IV. El Dret de cada Nacionalitat, com el Dret propi de l'home, deu ésser limitat pel Dret igual de les altres Nacionalitats, de tal faïçó, que la coexistència de diverses Nacionalitats a la societat de les nacions no es pot concebir fora del llur respecte mutu i de l'adhesió voluntaria a certs principis per a ordenar i harmonitzar llur activitat concurrent i antagònica.

Segueixen, encare, quatre apartats més, que es deriven d'aquests fonamentals que deixem transcrits, i que tenen per objecte fixar la forma com deuen precisar-se aquests principis de mútua convivència entre les Nacionalitats sobiranes.

D'aquesta Declaració se n'han fet derivar les proclamacions fonamentals següents:

I. Ningú pot ésser molest per els seus orígens, la seva llengua, la seva religió, ni sofrir del seu superior un tractament intolerant, descortès o irrespectuós. Tot home, sigui allà on sigui, té dret a la igualtat civil, a la llibertat religiosa, a la llibertat de consciència i al lliure ús de l'idioma.

II. Les Nacionalitats, ja siguin fundades sobre una comunitat d'origen, de llengua o de tradició, o bé resultin d'una associació

lliurement consentida entre agrupaments ètnics diferents, constitueixen persones de dret internacional i tenen dret a poder disposar lliurement d'elles mateixes. No podran haver-hi annexions ni transferències de territoris contraris als interessos ni a les aspiracions de les poblacions, ni emigració forçosa. Ni la conquesta, ni la intervenció, àdhuc sota la forma de penetració pacífica, ni la sang vessada per la ocupació, ni la possessió anterior en la Història, ni les fronteres naturals, ni l'interès estratègic, constitueixen drets sobre les poblacions o llur territori.

Seguidament, s'estableix la necessitat de que sigui creat un organisme internacional on les Nacionalitats oprimides puguin recórrer en reivindicació de llurs aspiracions, i es fan declaracions concretes sobre l'autonomia, sobre els drets complementaris de les Nacionalitats, sobre les poblacions indígenes i sobre la internacionalització. Les proclamacions sobre aquests dos darrers punts s'acorden solament a títol de principi.

TERCERA SESSIÓ.—Té per objecte començar la exposició dels drets que cada una de les Nacionalitats representades a la Conferència pretén reivindicar.

Els Delegats de cada Nacionalitat presenten la respectiva aspiració.

Albania demana el respecte dels seus drets a constituir un Estat independent. La població parla una llengua que li és pròpia i que compta amb dos dialectes. Amb ocasió de les darreres guerres bàlcaniques, Albania ha estat amputada baix el pretexte de la diferència de religió. Mentre ella no obtingui la seva llibertat i la seva autonomia, no regnarà la pau en els Balcans.

Armènia no està representada a la Conferència, però la colònia armènia de Lausanne ha expressat, per escrit, les seves simpaties per la obra empresa.

Països Bascos: Els bascos donen compte del despertar del llur esperit nacional, suscitat per ardents patriotes. S'assisteix al començament de la renaixença de la nacionalitat basca. La llengua basca és emplaçada fora dels grups indo-europeus i semites. En el curs de la història han lluitat amb els llurs veïns i el llur territori és trocejat, més ells conserven precioses característiques de la raça.

L'Egipte ha vist el seu territori momentàniament ocupat per Anglaterra, que l'ocupa militarment des de 1882 sota la sobirania otomana. Ha sigut en altres temps completament lliure. En 1881 i 1882, tingué el seu parlament que Anglaterra abolí.

La divisa de l'Egipte és actualment:

«L'Egipte, per al egipci, sense cap ingerència estrangera».

Bèlgica parla per boca del president de la Conferència, M. Otlet, que diu: «Una nació que ha sapigut fins ara governar-se sola per espai de vuitanta-quatre anys, no té necessitat de presentar els seus drets a l'existència. Les dues raçes de la Bèlgica estan ben unides. La qüestió de les llengües que s'ha volgut explotar contra els belgues, serà resolta, però pels belgues mateixos i no per una intervenció es-

trangera. Belgues i walons no dubten de l'èxit final. La guerra, havent començat per un crim, acabarà per una humiliació per a l'autor d'aquest crim: la restauració de la Bèlgica independent i lliure». (Grans aplaudiments i aclamacions.)

La *Finlandia* exposa els seus sofriments, les seves esperances fallides; reivindica i reclama una existència lliure i autònoma i la seva separació completa i definitiva de Rússia. La resistència reposada i infrangible de Finlàndia, país d'alta cultura, és presentada com a model de resistències.

I arriba el torn a la nostra Catalunya.

Catalunya, s'afirma, reclama el regoneixement, com a llengua oficial i regoneguda, del català, bandejat de les escoles, de la universitat i de l'administració. El principi pel qual ella lluita, és pel de la sobirania política.

Mlle. Pouvreaux, francesa, el nom de la qual recordaran el nostres llegidors per haver donat recentment a la nostra ciutat unes conferències sobre la nacionalitat lituaniana i sobre el principi de les nacionalitats a Europa, paga amb unes paraules d'amor i de justícia la hospitalitat del nostre país. Diu que en el curs d'un seu viatge per l'Estat espanyol, ha estudiat el problema dels bascs i dels catalans que reivindiquen la llur nacionalitat i la llur llibertat. «La llur devoció—diu—és per la causa dels al·liats». I acaba exposant el seu desig que el Congrés faci un treball fecund i que el nostre segle vegi l'acabament de l'esclavatge dels pobles. (Grans aplaudiments.)

Polònia es fa present a la Conferència, portant-hi la declaració que més amunt deixem transcrita.

QUARTA SESSIÓ.—Continúa l'exposició de les reivindicacions de les nacionalitats.

Georgia. Després de fer-se el procés històric d'aquest país, s'exposen els sofriments de la població sota el jou de Rússia. La Georgia deu ésser considerada amb dret a la independència i la seva església deu acceptar-se com autocèfala. Ella portarà el seu problema al Congrés que segueixi a la guerra.

Irlanda. M. Otle, president de la conferència, diu que creu que el Congrés no deu ocupar-se de la qüestió irlandesa, per quant aquesta qüestió està resolent-se i depèn dels acords que es prenguin en una propera conferència que convocarà Anglaterra, a la qual hi acudiràn tots els Estats de l'Imperi, començant-hi Irlanda. No-gens-menys, Mme. Rebold, llegeix una exposició de la qüestió irlandesa i de les reivindicacions del seu país.

És cridada la delegació *Jugo-Eslava* que no es presenta.

La *Nació Jueva* es presenta com una nacionalitat ben viva a pesar dels seus 20 segles de dispersió. Des de fa una trentena d'anys, un moviment tendeix a crear a Palestina un fogar de nacionalisme jueu. L'hebreu hi torna a ésser una llengua parlada; han sigut creats vilatges jueus regoneguts per Turquia. Així els jueus reivindiquen el dret de reemigració al llur país i de parlar-hi la llur llengua.

La *Lituània* exposa els seus sofriments, l'amordaçament de la premsa, les interdiccions, les emigracions, als Estats Units sobre tot. Els patriotes lituanians no volen ésser russos ni alemanys, sinó lliures.

Els *Lettons*, d'una raça germana de la dels lituanians, presenten les llurs queixes que són similars a les d'aquests, i advoquen per la

proclamació d'una Lituània lliure, dintre una Rússia lliure.

S'acaba aquesta sessió amb la lectura d'una declaració lamentant que nacionalitats oprimides, que la guerra ha gairebé destruït, no estiguin representades a la Conferència, i se'ls envia l'expressió de les més vives simpaties del Congrés.

CINQUENA SESSIÓ.—És consagrada aquesta sessió a la discussió de les reivindicacions de *Rutenia Blanca*, de la *Polònia*, del *Luxemburg*, dels *Tàrtars* de Rússia, dels *Greco-Slovacs* y dels *Circasians*.

SISENA SESSIÓ.—Comença la sessió amb l'exposició de les aspiracions de la *Ukrània*, que espera una millor sort després del triomf dels al·liats.

Els *rumans* reivindiquen la Transilvania, la Bukovina i la Besaràbia.

Tunísia demana una millor organització judicial i administrativa. El delegat protesta contra el règim fiscal i demana el respecte dels algerians i dels tunisians, la igualtat davant la llei, l'escola primària obligatòria i el dret comú per a tothom.

M. Alexis François era encarregat de la defensa de *Sèrbia*. Però en una Assemblea semblant—diu—la Sèrbia no té pas necessitat que hi sigui representada per a que es parli d'ella; la Sèrbia és present per tot, a Suïça.

Una protesta.—El fet que en aquesta Conferència no hi hagin pogut ésser representades gairebé més que les nacionalitats depenents dels Estats al·liats, que hagi estat interceptada pels Estats centrals la representació de les nacionalitats a ells sotmeses, ha donat lloc a que la major part de les acusacions hagin sigut llençades contra els referits Estats al·liats únicament—principalment contra Anglaterra i Rússia—i això ha ocasionat el que una part de la premsa suïça hagi pretès desvirtuar la desinteressada significació de la Conferència, atribuint-li una tendència germanòfila. Per això, en acabar les seves tasques, l'Assemblea ha degut acollir i protestar, per boca del seu president, d'aqueixes murmuracions.

«Si les reivindicacions de les nacionalitats—ha dit M. Otle—tenen alguna seguretat d'èxit, aquesta estriba en que l'agrupament de bel·ligerants que ha dit que «la Força preval al Dret», no sigui el vencedor. En mig de grans aclamacions l'orador ha saludat als qui combaten i moren per a que les esperances del Congrés puguin realitzar-se.

L'ordre del dia d'aquesta sessió senyala com a tema «Els neutrals i les nacionalitats». Ha sigut enviat als Estats neutrals un qüestionari, les respostes del qual seràn recopilades per la Unió des Nacionalitats.

La III Conferència de les Nacionalitats ha acabat establint que els treballs seràn prosseguits per una comissió permanent composta de representants de totes les delegacions, sota els auspicis de la «Unió», qui convocarà una nova conferència en el moment oportú.

Les darreres paraules del president han sigut de regraciament per a Suïça. «Per als amics de Ginebra—ha dit—que amb Calvin encarnen la llibertat religiosa, i amb el *contracte social* la llibertat política. Els actes—acaba—seguiràn a les paraules, per la justícia i la llibertat.»

De l'eterna plaga

Es costós capir la difícil situació en que posa a les nostres aspiracions patriòtiques, la contínua befa que, a la nostra llengua, dirigeixen bona part dels elements que componen la burocràcia de l'Estat.

És tan embrutidora la tasca que realitza aquesta plaga de buròcrates, que fins corroeix el cervell dels nostres germans que, per llur feblesa d'esperit, es deixen dominar per un pernicios corrent incultural, d'antigermanor que llur cor no sent, que llur esperit no pot sentir de cap de les maneres...

S'ha parlat molt, i avui encare es parla més, en contra d'aquest escarni al nostre noble idioma, però tot ha estat inútil o quasi inútil. Avui, a Catalunya, i sobretot a Barcelona, molts dels que conresen la llavor centralista, són catalans—però catalans de nom... no d'esperit ni de cor—. I sense temor a equivocar-nos diem, que aquests són els veritables enemics nostres, de la nostra causa i de Catalunya... si, aquests, la major part, són els que, pel carrer, en el cafè, en la societat, parlen un llenguatge que el seu cor no comprèn, que llur mare no els hi ensenya, però que, per ells, diuen, és *més fi, més harmoniós*...

Pobrets!... Inconscients del que fan, no poden capir en el seu mesquí cervell que el món, amb tot i ésser molt gran, el dia menys pensat pot topar amb un obstacle que el capgiri. Ells, la generalitat d'ells, ignoren, en aquest cas, què és i què representa per als pobles, l'afany d'estimar i enaltir la pròpia llengua, i ells i solament ells, són els culpables de l'estat de desnacionalització en que Catalunya actualment es troba.

Sembla difícil, ara, foragitar de casa nostra aquesta anormalitat que, per nosaltres, representa un sacrilegi, un crim de lesa germanor que cometen aquests inconscients catalans que, ignorant de tot el que els rodeja, no veuen, en els seus actes, l'anorreament de tots els nostres anhels patriòtics, lliberadors, i fins *civilitzadors* de l'esperit de la nostra terra.

El dia que aquests homes, compreguin clarament que el seu erro no és digne d'un català, i deixin aquestes falòrnies de presumpció i de ridícula, demostrant a tothom que el nostre grau de perfecció, de cultura i fins d'educació cívica es troba en un estat superior, allavors quedarà demostrat que la nostra terra estima tots els seus atributs i característiques nacionals i no es conforma a abandonar llastimosament els naturals mitjans d'expressió que, per voler natural, posseeix; Catalunya demostrarà com vol que se li respecti el seu verb i demostrarà, a més, com ho ha fet sempre, també, que a la nostra terra hi són respectades totes les llengües de tots els països, perquè els catalans ens hem donat compte que, com el llenguatge, vehícol d'afirmacions nacionals, res tan sagrat en els pobles existeix. Ja desapareixerà, però, la fins ara eterna plaga dels menyspreadors del nostre idioma. I desapareixerà, perquè Catalunya és terra de nobleses i, per tant, no hi tenen lloc assignat ni els mancaments ni les defeccions dels catalans.

EMILI PELLICER I JEREMÍES

Pels homes que lluiten per la llibertat del món

Amb destí a la subscripció que tenim oberta, s'han rebut els següents donatius:

Suma anterior	636,10
SANTES CREUS	
Joàn Miquel	0,50
Pau Robert	1,00
J. A.	0,50
Benet Marimón	0,50
Sebastià Cardó	0,50
Domènec Barril	0,50
Medí Gallofré	0,50
Magi Massip	0,50
Joàn Masgoret	0,50
Joàn Inglès	0,50
Artur Cardó	0,50
Joàn Cardó	0,50
Francesc Cardó	0,50
Benet Gustems	0,50
J. Ferré i Barril	0,50
Josep Busquets	0,50
Eusebi Martí i Gatell	0,50
Nicasi Claramunt	1,50
BARCELONA	
Un social s. català	0,50
TOTAL	647,10

INVERSIÓ de les quantitats recaudades:

29 Desem- bre 1915.	Enviat dotze paquets als voluntaris següents: Miquel Freixas, J. Rocher, J. Guinobà, Julià Rocaze, J. Cabrerà, Francesc Figueras, Elies Caucho, Camil Campanyà, J. Carreras, Joan III, Manel Ribes, Frederic Pujulà i Vallès —per al detall del contingut d'aquests paquets, vegi's el núm. 27 de LA NACIÓ, corresponent al dia 1er. de Gener d'enguany— a 12,65 pesetes—incloses les despeses de transport—	151,80
20 Feb. 1916	Enviat quatre paquets als voluntaris següents: Felip Salvador, Sebastià Parramón, J. Roca, Maurici Sauveur —el contingut és igual que en els anteriors— a 12,65 pesetes, també per paquet—incloses aiximateix les despeses de transport—	50,60
28 de Maig	Enviat dotze paquets als voluntaris següents: Adolf Martí, Jaume Pou, Josep Prats, Aníols Casadevall, Ramón Fort, Andreu Sardà, Domènec Boatella, Antoni Colom, Pere Agustí, Jaume Camps, Pere Ferré, Àngel Martínez —per al detall del contingut d'aquests paquets, vegi's el núm. 49 de LA NACIÓ, corresponent al 3 de Juny d'enguany— a 13,43 per paquet	161,15
22 de Juny	Enviat dotze paquets als voluntaris següents: Lluís Soldevila, apadrinat per Maria de les Mercès Màs de Lladó; Emili Aliart, apadrinat per la Joventut Catalanista de Barcelona; Agustí Canut, Bonaventura Fabre, Josep Segarra, Manel Còt, Antoni Mestres i Baqué, Ferràn Riera, Valentí Torra, Jaume Taulera, Josep Joas, Josep Ceuma—contingut igual que els anteriors— a 13,43 paquet	161,15
TOTAL		524,70

En aquestes dues darreres remeses no hi són compreses les despeses de transport, mercès a la generositat dels agents senyors Gaillarde i Masot, que, en atenció al destí dels paquets, s'han

encarregat gratuïtament de llur enviament. Plau-nos, amb aquesta avinentesa, tributar als dits senyors agents l'homenatge del nostre més cordial remerciament.

RESUM:

Total recaudat fins a la data.	647,10
Invertit en remeses de paquets.	524,70
RESTEN	122,40

Aquesta quantitat, per a efectuar una nova remesa, esperem que e's donatius la vagin fent ascendir fins a l'import precís per a poder enviar dotze paquets més, puix que fent-ho per partides d'aquest nombre s'obté una major facilitat i economia en la compra dels objectes que s'envien. A la Unió Catalanista segueixen rebent-se donatius, i estan a la disposició de qui ho sol·liciti els comprovants d'aquesta liquidació.

El voluntari català Emili March ens prega fem públic a tots aquells que li han enviat cartes, que més tard han estat retornades als respectius expèditors, tinguin a bé remetre-les, novament a la següent adreça:

March, Emile
1er. Regiment Etranger; 2ème Compagnie
Camp de la Valbonne
AIN (France)

En Josep Miquel i Castells

UN altre company perdut per sempre més. Víctima de traïdora malaltia, ha mort en Josep Miquel i Castells, el conegut catalanista gracienc, que, amb tant entusiasme com talent, havia treballat sempre pels nobilissims ideals de la Unió Catalanista, a la que havia restat sempre fidel.

En temps de l'actualment desaparegut Centre Catalanista Gracienc n'havia desempenyat, amb remarcable acert, la presidència, càrrec que també havia ocupat en l'actual Associació Catalanista de Gràcia. Tenia en l'esmentada barriada un gros prestigi, que feu que, quan en les darreres eleccions municipals, acordés, en principi, intervenir-hi la Unió Catalanista, escollís an en Miquel com a un dels que més dignament podien representar-la en el Districte VIII.

Si com a nacionalista era un bell exemple a seguir, el seu comportament com a particular el feia espill de ciutadans.

Aspectes de la lluita Notes del viatge Recomanació

LA Junta Directiva del Gremi de Viatjants i Corredors, constituït com a secció del C. A. de D. del C. i de la I., ha fet pública la següent recomanació:

«Viatjants:

• Us preguem, amb molt interès, que poseu tot seguit en coneixement nostre qualsevol acte de desconsideració o abús que, pel successiu, us pugui ocórrer, tant en els serveis d'automòbils com en fondes i demés serveis públics.

• Donem aquest avís, perquè no estem disposats a que es repeteixi el que, d'alguns anys a aquesta part, sovintaja, o sigui, que, quan s'arriba a l'istiu, algún fondista—pocs, per ara—omple el seu estatge d'estiujadors, sense guardar als viatjants les consideracions a que tenim dret.

• Alguns d'aquests abusos ocorregueren l'any passat en algún punt on fan servei els automòbils.

• Acabar amb això, entre altres coses, és el que es proposa el Gremi de Viatjants i Corredors, amb l'ajuda de tots vosaltres.

ELS SENSE-PATRIA

Al marge d'una conferència

A totes les nacions d'Europa hi havia, abans d'esclatar la guerra, falanges de homes que es vantaven de no tenir altra patria que la terra.

La guerra ha demostrat, palpablement, que aquesta ideologia que aquells homes s'havien forjat, era falsa.

Quan França va ésser traïdament invadida per les hosts imperialistes de la Germania, els militants de la Confederació Nacional del Treball, sentint que l'allau alemanya que trepitjava la terra francesa, trepitjava també llur esperit, agafaren el fusell i varen córrer cap a les trinxeres a defensar llur patria que es volia subjugar.

No-gens-menys, encare n'hi ha d'homes sense patria. Aon? A Catalunya mateix. Ella n'està plena de sense-patries; d'homes orfes d'aqueix sentit pel qual se frueixen plaers excelsos; plaers mes intensos que els que es puguin percebre mitjançant qualsevol sentit corporal; plaers de la mateixa natura que els que proporciona la contemplació de la bondat; plaers que per gaudir-los se sacrifica la vida...

Tots els catalans desnacionalitzats ne tenen l'esperit de sense-patries, encare que molts, degut a que aquesta denominació es antonomasia de llibertari, no s'ho dignin, i veient com tots els homes del món estan ergullosos de tenir-ne de patria, volen fer veure que en tenen també.

Dies enrera varem sentir-ne un de veritable sense-patria. Un català desnacionalitzat, en Fabra Ribas, va pretendre demostrar, en una conferència, que el nacionalisme està prenyat d'injustícia.

A pesar que ell va regonèixer la justícia del patriotisme i que el socialisme no és antipatriota, l'esperit de la seva disertació, dita en castellà, —un castellà deplorable—va ésser, des del punt d'obrir català, pregonament antipatriota.

Ell, malgrat les vagi pronunciar, no les va capir, més ben dit, no les va gaudir les paraules del gran patriota francès Jaurès: «Poc patriotisme allunya de l'internacionalisme, molt patriotisme acosta a l'internacionalisme».

Pobre Fabra Ribas! De noi, varen portarlo a una escola castellana, aon els sistemes educatius en castellà s'exercien. La educació que rebé no cal dir com fou tendenciosa.

Així i tot, però, ell, el flagel·lador de totes les injustícies socials, el que també, com nosaltres, labora per l'extinció del vici i de la miseria, mansament accepta el jou espiritual i no's rebel·la contra l'educació rebuda...

I com brillaven de goig aquells petits ulls d'aquell home castellà, que presidia l'acte, quan sentia a en Fabra Ribas, català, predicar contra el nacionalisme, fent us del verb que, únicament i en absolut, dins l'Estat espanyol, gaudeix de les preeminències oficials!..

GUAITA

En molts, a Catalunya, que, del debat plantejat al Congrés d'Espanya amb motiu de la discussió del Missatge, n'esperaven alguna resolució satisfactoria per al nostre poble. No ha estat així.

En aqueix debat s'ha demostrat novament la imperdonable ignorància en que viuen tots els polítics espanyols, car ni un ha demostrat saber de què es tractava, en escatir la qüestió catalana. I els que, com en Lerroux, indubtablement la coneixen, han combatut Catalunya, les seves idealitats, com si fos la Lliga Regionalista qui les encarnés. Han combatut Catalunya tot dient atacar la Lliga.

Han succeït més coses. Tots els catalans a qui més expressament ens volem avui dirigir saben que els regionalistes, per boca d'en Cambó, quan se 'ls rebutjà la esmena al Missatge, declararen que, en fer-se la votació definitiva, presentarien la seva esmena per parts; i n'hi hagué prou amb un prec d'en Romanones—el més anticatalà dels anticatalans—per a que en Cambó desistís de reproduir la esmena en aquell anunciat moment.

Diuen, ara, els regionalistes, que reproduiràn, a seguit, per parts, la seva esmena; però això no és més que un entreteniment, un pas-temps polític, car nosaltres, que no estem en relacions amb cap polític, per raó natural, per acció lògica de la política espanyola, sabem que no trigaràn a tancar-se les Corts, i sols en Romanones, i potser encare no prou bé, sab quan tornaran a obrir-se.

De tota aqueixa tramitació política en deduïm la sorpresa que ens causà la rapidíssima i per no res justificada virada dels regionalistes, perquè dels fets, no pas de les paraules, se'n dedueix que és molt possible que l'adoptar la Lliga aqueixa rapidíssima actitud d'agressivitat obeï al tenir coneixement dels propòsits de l'Alba de presentar el projecte gravant els beneficis extraordinaris obtinguts amb la guerra.

Amb una actitud irada se'ls podia fer entrar al pacte. I després de desdir-se en Cambó, pel prec d'en Romanones, de reproduir la esmena en votar-se el Missatge, bé equival a la promesa d'arribar a un bon acord, a un pastel, amb el projecte de beneficis extraordinaris de la guerra, car ja sabem, de quan el de la Mancomunitat, que els regionalistes avants-poseden la consecució de qualsevol aspecte econòmic, per minço que sia, a la idealitat catalana.

És la seva actuació política de sempre. Per això mai hi hem tingut fè. Són els fets que ens han de convèncer; no pas les bones paraules, per formoses i ben dites que sien.—F.

S. CARBONELL I PUIG

COMISSIONS :: REPRESENTACIONS

:: ADMINISTRACIÓ DE FINQUES ::

CABLE: SUBUR APARTAT DE CORREUS: 226

::: SANTIAGO DE CUBA :::

MIGRANYA

DOLORS NEURALGIES

FEBRES, Etc.

SE CUREN AMB

KALMINE

En venda: Centre Productes Farmacéutics del Dr. Andreu, J. Uriach i Cia.
J. SEGALÀ

Al detall: En totes les farmàcies
CAPCES D'UN CATXET : 35 cénts.

Els conflictes socials

L'ART FABRIL

DAVANT de la ferma actitud que les vaguistes han adoptat, han anat fracassant, una per una, totes les habilitats i enganys de que s'han valgut la burgesia i les autoritats per a fer fracassar aquest moviment.

D'uns quants dies ençà, són alguns els fabricants que han acceptat i firmat les noves condicions de treball, podent atribuir-se la calma amb que això va realitzant-se a la despòtica actitud guardada per aqueixa institució, cau de inhumanes tiranies, nomenada Fomento del Trabajo Nacional.

No obstant la coacció que amb la seva parcialitat realitza i els desafurs que l'autoritat vergonyosament posa en pràctica, l'entusiasme no ha minvat i la confiança en la victòria fa mantenir els vaguistes fermes en la lluita, bò i guardant les noves possessions preses a l'enemic.

ELS MARINS

Tot quant s'ha intentat per a fer possible la sortida de vaixells del nostre port ha resultat un fracàs, puix si algú ho ha realitzat ha estat amb gent inexperta, recrutada pels que cerquen esquirois, que també han fracassat, tenint que desembarcar-los al primer port que arribaven, interrompint, per tant, el viatge.

Sols tenim esment que, a més del que ja indicàrem, hagi acceptat les bases el capità del Begoña núm. 2.

A l'igual que amb els de l'Art Fabril, les coaccions autoritàries i actes de sabotatge per part de la oficialitat d'alguns vaixells provoquen les ires de la pacífica gent de mar, ensems que són víctimes de la més iniqua persecució. Aquesta no sols és exercida en els vaguistes, sinó també en la Premsa obrera, havent sofert ja varies denúncies, amb motiu de la informació que fa dels actuals conflictes, el diari Solidaridad Obrera. Es veu que la gent de l'ordre (?) vol fer fracassar, pel terror i la violència, aquestes justes aspiracions plantejades pels treballadors del mar.

ELS CARRILAIRES

Per fi, no es podia de menys, donat l'escarni portat a terme per les Companyies carrilaires, està punt d'esclatar la vaga.

Reunits, el passat dilluns, els operaris empleats de la Secció Barcelona-Nort, acordaren anar a la vaga, presentant-ne la declaració, abans de les dotze de la nit, al Govern Civil.

La decisió ferma i resolta dels carrilaires no pot ésser més justificada: de les conseqüències que d'ella se'n derivin en seràn responsables la burgesia i el Govern que les ha determinat.

NOVES

EN J. Recasens i Mercadé, prestigiós socialista català, director de *La Justicia Social*, de Reus, que fou detingut en virtut de la denuncia que sofri el número d'aquell setmanari corresponent al dia 3 del passat mes de Juny, ha sigut posat en llibertat provisional. Ho celebrem i infinitament ens plaurà, encare més, que les resultants del procés que se segueix a en Recasens no facin d'ell una víctima més de la funesta llei de Jurisdiccions, en tots els tons abominada i blasfemada pels homes de llibertat.

El Consell Directiu del Casal Català de Buenos Aires, ha quedat constituït en la següent forma:

President, Manel Carol; Vis-President, Joan Sagalà Bosch; Secretari, Jaume Vilaseca; Vis-Secretari, Tomás Fàbregas i Isern; Tresorer, Salvador Mateu; Comptador, Carles Marsal; Bibliotecari, Ramón Poch; Vocals, Lluís Civit, Josep Casanovas i Josep Santamaría.

Havent-se ja acabat la impressió dels nous estatuts de la Cooperativa Mutual Catalana, se prega a tothom que 'ls vulgui conèixer, faci el favor de passar pel seu hostatge social, carrer del Pont de la Parra, 5, a demanar-ne un exemplar.

El passat diumenge, dia 2 de Juliol, tingué lloc al C. A. de D. del C. i de l'I. l'anunciada «Festa de Germanor», organitzada per les Agrupacions escolars de les «Escoles Mercantils Catalanes» la qual consistí en una sessió literària dedicada a Ramón Lull, Miquel de Cervantes i Guillel Shakespeare, en la que's glosaren temes referents a aquells tres immortals genis per en Jordi Rubió i Balaguer, en Miquel dels Sants Oliver i en Magí Morera i Galícia; en la inauguració de la exposició de treballs escolars del passat curs i en un lonx de germanor en obsequi als Professors de les Escoles Mercantils Catalanes. També tingué lloc, a la nit, una escollida audició de sardanes a càrrec de la cobla «La Principal Barcelonina».

Tots els actes esmentats assoliren un èxit complet tant per la bona organització com per la extraordinària gentada que hi concorregué.

CORRESPONDENCIA

N. C. —Santes Creus: Hem rebut el G. P. pels soldats; en nom d'ells, mercès.—A. B. C.—Ciutat: És quelcom defectuós.—P. M.—Ciutat: Com pot veure, ja ens en ocupem en aquest mateix número.—R. O. i G. —Solsona: En el terreny abstractament polític existeixen molts punts d'obir, però en el terreny concretament nacionalista solament pot haver-n'hi un.—A. M. i C.—Ciutat: Perfectament d'acord.

LA NACIÓ

EDICIÓ DEL COMITE DE PREMSA

:: DE LA UNIO CATALANISTA ::

ABONAMENT

1 pesseta trimestre :: Estranger: 1,50 pessetes

COMBINACIÓ AMB RENAISSANCE

2,50 pessetes trimestre :: Estranger: 4 pessetes

Imp. Josep Sabadell i C.ª, S. en C.—Mallorca, 257 bis